

Chính Truyện

5.

Tần Sương ra khỏi phạm vi ngoại thành Trường An, mãi miết đi về phương Bắc. Hắc Vân bị tù túng đã lâu, nay có dịp tung vó trên đường trường, càng thêm cao hứng. Nó lại rất thông minh, khéo đón ý chủ, khiến cho chàng cũng đỡ phần tịch mịch.

Thấm thoát đã qua ba ngày, chàng cũng đã cách Trường An mấy trăm dặm.

Mỗi khi tới một thị trấn, Tần Sương đều lưu tâm đến cáo thị dán trên cổng thành. Không hề có lệnh truy nã như chàng chờ đợi. Mặc dù vậy, chàng vẫn cẩn thận mua mấy bộ quần áo để cải trang, và rất hạn chế xuống ngựa đi bộ cho khỏi lộ hình tích.

Ngày thứ tư.

Tần Sương thả cho Hắc Vân đi nước kiệu nhanh trên đường cái. Một cỗ xe ngựa phi nước đại phóng vút qua chàng và dừng lại ở dịch trạm gần đó.

Thời đó, việc vận tải thư tín giữa các vùng còn rất hạn chế, phương tiện chủ yếu là xe ngựa. Trên đường có nhiều dịch trạm để phục vụ những cỗ xe chở thư từ, văn kiện của triều đình qua lại giữa các tỉnh và kinh thành. Mỗi khi đến một dịch trạm, người đánh xe dừng lại nghỉ ngơi giây lát, thay ngựa rồi tiếp tục hành trình.

Chàng không để ý gì tới cỗ xe, vẫn ruổi ngựa đi tiếp. Thêm được chừng nửa dặm, trời đã về chiều. Lúc này trên đường vắng vẻ, chỉ có một người đàn bà trung niên trên đầu đội một thúng rau, cùng với mấy người đàn ông tay cầm nông cụ đang thung thủng trở về nhà. Hai bên đường là những khoảnh ruộng về đông rất đổi tiêu điều, một thứ phong cảnh luôn khiến lòng người cô tịch.

Bỗng tiếng vó ngựa lại dồn dập nổi lên. Chàng ngoảnh đầu nhìn lại, thấy cỗ xe của dịch trạm đã bắt kịp mình. Người đánh xe dường như rất vội, ra roi hết sức, bốn con ngựa lồng lên phóng như bay trên đường.

Người đàn bà đang bước đi xiêu vẹo bỗng vấp phải một hòn đá, đánh rơi thúng rau trên đầu xuống, ngã lăn ra đường cái, đúng lúc cỗ xe tứ mã ầm ầm lao đến.

Tần Sương không kịp suy nghĩ, bay vọt khỏi lưng ngựa, lao tới chỗ người nông phụ, ôm lấy bà ta rồi tức tốc lăn vào vệ đường.

Chàng chống tay ngồi dậy, ánh mắt bắt gặp cổ chân trắng muốt của người đàn bà lộ ra dưới chiếc váy dài, bất giác sống lưng lạnh buốt, vội vận công bế huyệt.

Bình một tiếng, người nông phụ đã đánh ra hai chưởng.

Thân hình Tần Sương bắn tung lên không.

Cây roi ngựa trong tay người đánh xe hóa thành một ngọn thương, lẳng lẽ đâm ra. Ba lưỡi liềm như ba vầng trăng non màu bạc bay về phía chàng.

Kiểm quang lóe lên như ánh chớp.

Tần Sương xuyên qua ô cửa, lao thẳng vào thùng xe.

Ám khí như mưa ào tới. Ầm một tiếng, gầm xe sập xuống.

Tần Sương lanh lẹn chuồn sang phía bên kia cỗ xe, nơi Hắc Vân đang chờ sẵn. Chàng còn chưa yên vị, nó đã sải vó phóng đi. Thiết bồ đề, phi hoàng thạch, mai hoa tiêu tít tít đuổi theo chàng, nhưng ngay lập tức bị một màn kiếm ảnh dày đặc đánh chặn.

Chỉ trong một thoáng, người ngựa đã ở cách cỗ xe ngoài mười trượng.

Người đánh xe không bám theo. Hắc mân mê đầu ngọn roi bị kiếm của Tần Sương chém đứt, nhìn sáu mảnh liềm nằm trên mặt đất, lạnh lùng nói:

- Kiếm pháp ghê gớm thật!

Thiếu phụ bước lại gần hắc ta, cười nhạt:

- Y trủng Lãnh uyên kinh của tôi rồi, không đi xa được đâu.

Trong con mắt độc nhất của người đánh xe thoáng qua một nét cười quỷ dị.

oOo

Nàng đang thiu thiu ngủ, bỗng cảm thấy một bàn tay đặt lên miệng mình.

Hứa Tuyết Đình đang ngồi bên cạnh nàng.

Y đã cất chiếc mặt nạ màu bạc đi, đeo lại tấm khăn che mặt. Chiếc mặt nạ ấy y chỉ dùng mỗi khi đi ám sát, nó cũng như là một thứ con dấu của y. Lần này đối phó với bọn Đường Yết, y không muốn tiết lộ thân phận sát thủ của mình. Y đặt ngón tay lên môi, ra dấu cho nàng im lặng.

Y thì thào:

- Bên ngoài có người!

Nàng hốt hoảng kêu lên khe khẽ:

- Làm sao chúng tìm tới đây được.

Y đáp gọn lỏn:

- Chó săn.

Y đến bên cửa sổ, ghé mắt nhìn ra, bỗng thốt lên:

- Là hắc!

- Hắc là ai?

- Kẻ giả dạng lính hầu!

Y lại liếc ra ngoài thêm lần nữa rồi lẩm bẩm:

- Hắc kỳ đội và Bạch y đội đều ở cả đây. Lần này thì phiền phức to rồi.

Thiên Hoa khẽ kêu lên:

- Anh đừng nói nữa, mau nghĩ cách trốn đi.

- Đường Yết còn chưa thấy đâu, mình không thể khinh cử vọng động. Y nhất định đang ẩn trong bóng tối, chờ cơ hội đánh một đòn trí mạng.

Hứa Tuyết Đình suy nghĩ giây lát rồi nói:

- Bọn chúng sợ dĩ chưa xông vào, vì không biết nội tình trong miếu ra sao...

Bên ngoài bỗng có ánh lửa lấp loáng.

Y khẽ hừ một tiếng:

- Mê hương. Xem ra không động không được rồi!

oOo

Tần Sương rạp mình trên lưng ngựa phóng đi. Nơi song chưởng thiếu phụ đánh vào không hề đau đớn, chỉ có một cảm giác tê tê và dịu mát. Được chừng năm dặm, chàng bắt đầu cảm thấy huyết mạch có điều gì bất diệu.

Xa xa có một tòa tăng viện nằm khuất sau những tán cây. Hắc Vân như hiểu ý chàng, tung vó lướt đi trên con đường mòn dẫn về phía đó.

Trên tấm biển gỗ cũ kỹ có đề ba chữ “Văn Thù viện”.

Chàng xuống ngựa, cảm thấy toàn thân lạnh buốt, da thịt tê đi, vội vàng gõ cửa.

Người mở cửa là một hòa thượng già, mặt mũi nhăn nheo. Sau lưng ông ta là một chú tiểu trạc mười ba, mười bốn đang tròn mắt nhìn chàng.

- Thí chủ cần gì?
- Tại hạ bị lỡ độ đường, xin đại sư thương tình cho nghỉ lại quý viện một đêm.
- Mời thí chủ vào!

Tần Sương trao cương Hắc Vân cho chú tiểu, theo vị sư trụ trì đi về phía hậu viên.

- Dám hỏi pháp hiệu của đại sư?
- Lão nạp là Thông Ngôn, trụ trì Văn Thù viện này đã được bốn chục năm.
- Câu am vắng chùa sâu thường có cao tăng đắc đạo, quả là không sai.

Thông Ngôn đại sư khoái chí cười tùm tùm.

Bọn họ đi qua Văn Thù điện, tới một hành lang nhỏ, lan can bằng gỗ đã bạc phết vì gió mưa. Những căn phòng dọc hành lang đều để ngõ, duy có một căn là khép cửa.

Chàng thuận miệng hỏi:

- Đại sư, căn phòng này là...
- Dãy phòng này dành riêng cho khách thập phương. Hôm nay có một vị đàn việt họ Thường tới công đức cho tệt viện, lão nạp thu xếp để ông ấy nghỉ ngơi ở đây.

- Ra vậy, đại sư chu đáo quá.

Tới cuối hành lang, Thông Ngôn đẩy cánh cửa cuối cùng ra, trở cho chàng:

- Thí chủ, mời nghỉ lại đây. Tệt viện bài trí đơn sơ, xin chớ chê cười.

Tần Sương rút trong túi ra mấy lạng bạc đưa cho ông ta:

- Tại hạ có chút lòng thành dâng lên Văn Thù bồ tát, mong đại sư thu nhận.

Thông Ngôn niêm nở tiếp lấy bỏ vào tay áo. Chàng nhân cơ hội đó tiếp:

- Tại hạ đi đường bẩn thỉu, muốn xin một bồn nước để tắm rửa trong phòng.

- Có ngay, có ngay. Để lão nạp bảo Tuệ Thanh lo liệu.

Tần Sương, nằm dài trên giường, âm thầm vận công điều tức.

Lát sau chú tiểu tên Tuệ Thanh mang bồn tắm và gánh nước nóng vào.

Chàng cho chú ta một ít bạc vụn, đóng cửa, cởi quần áo leo vào bồn tắm.

ooo

Hứa Tuyết Đình đẩy cửa bước ra, một tay xách bình rượu cạn không, tay kia xách chiếc đỉnh đồng của tòa cổ miếu.

Trong đỉnh có một người mặc áo trắng bị bó tròn lại như khúc giò.

Chính là Dương Thiên Hoa.

Người nọ đã thay bộ y phục lính hầu ban sáng. Y khoác trường bào màu nâu nhạt, mái tóc dài buông xõa trên vai, đôi lông mày dài đầy vẻ ưu sầu khắc khổ.

Người mặc quan phục đứng bên cạnh y. Đằng sau là năm mươi đao thủ Bạch y đội và hai mươi tư kỵ mã Hắc kỳ đội. Chỉ có người mặt sẹo là không xuất hiện.

Cả hai thấy Hứa Tuyết Đình đột nhiên xuất hiện thì không khỏi bất ngờ. Người mặc quan phục liền vẫy tay ra hiệu. Bọn thủ hạ lập tức dập lửa.

Người mặc quan phục thở dài.

- Vị bằng hữu này tai mắt thật linh mẫn.

Hứa Tuyết Đình cười khẩy:

- Mấy khi Vô Ưu đại sư pháp giá quang lâm, tại hạ đương nhiên phải cung kính nghênh tiếp cho trọn lễ chủ khách.

Người mặc trường bào màu nâu biến sắc:

- Nhãn lực của các hạ ghê gớm quá, không ngờ đã nhận ra lão phu.

Hứa Tuyết Đình cười ha hả:

- Luyện được Kim cương Bát nhã chứng tới mức hoàn mỹ vô khuyết như thế, ngoài cự thủ tòa Đạt Ma viện của Thiếu Lâm, còn ai khác nữa đâu?

Vô Ưu thở dài:

- Chuyện xưa như khói, nhắc lại làm chi. Bây giờ lão phu tên Sủ Thanh Khê, không còn là Vô Ưu tăng của Thiếu Lâm tự nữa.

Ông ta hơi dừng lại, nhíu mày hỏi:

- Các hạ là ai, sao lại đeo khăn che mặt, giả thần giả quỷ hí lộng lão phu?

Hứa Tuyết Đình mỉm cười:

- Tại hạ chỉ là cô hồn dã quỷ, tiện danh không đáng để nhắc tới. Hôm nay có một vụ làm ăn lớn, tại hạ muốn cùng Sủ tiên bối giao dịch.

Sủ Thanh Khê gật đầu, khuôn mặt vẫn âm thầm không có gì thay đổi:

- Lão phu xin rửa tai lắng nghe.

Hứa Tuyết Đình trở vào Dương Thiên Hoa, cười nói:

- Tại hạ tin rằng vị tiểu thư nhà họ Cố này rất có ích cho các vị, nên mới có nhã ý bán cô ta lấy một chút tiền xài chơi.

Người mặc quan phục hừ một tiếng:

- Các hạ cướp người của chúng ta, bây giờ lại muốn đòi tiền, đâu có chuyện dễ dàng như vậy được?

Hứa Tuyết Đình đặt chiếc đỉnh xuống đất, mỉm cười:

- Đại nhân sai rồi. Khi tại hạ cướp người đi, cô ta chỉ là con gái Cố Trường Phong. Nhưng bây giờ cô ta là người kế thừa di vật của Cố trang chủ, mọi chuyện đương nhiên có sự khác biệt.

Dương Thiên Hoa bị y nhét giẻ vào mồm, không nói lên lời, chỉ biết nhìn y với ánh mắt đầy căm hận và uất ức.

Người mặc quan phục cười khẩy:

- Các hạ nói vậy, có gì làm bằng chứng?

Hứa Tuyết Đình vỗ nhẹ lên chiếc đỉnh một cái, mỉm cười:

- Nếu đại nhân không tin, tại hạ có thể một chưởng đánh chết cô ta tại đây.

Thành đỉnh nơi y vừa vỗ xuống, giờ đã hằn lại một dấu tay thật sâu.

Người mặc quan phục trầm ngâm giây lát, trao đổi bằng mắt với Sử Thanh Khê, đoạn rút trong túi ra một tờ ngân phiếu, cười nói:

- Ngân phiếu này trị giá một vạn lạng bạc, các hạ thấy có đủ không?

Hứa Tuyết Đình cười ha hả:

- Tại hạ lẽ đâu lại không biết thế nào là tri túc.

Người mặc quan phục gật đầu:

- Vâng được. Tại hạ giao tiền, đồng thời các hạ giao người.

Dứt lời, y vận kinh lên hữu chưởng, lia tờ ngân phiếu ra.

Hứa Tuyết Đình cười nhẹ, thuận tay vút bình rượu không vào một đồng lửa chỉ còn le lói ở gần đó, rồi nhấc đỉnh lên ném về phía Sử Thanh Khê.

o0o

Tần Sương đang ngâm mình trong bồn tắm thì có tiếng gõ cửa. Chàng hồ hững đáp: “Vào đi”. Cửa mở ra, một vị sư trung niên tay bưng khay gỗ bước vào.

- Thí chủ, trụ trì có lời mời thí chủ dùng cơm chay.

Tần Sương gật đầu:

- Đa tạ đại sư. Nhờ đại sư chuyển lời cảm ơn của tại hạ đến đại sư trụ trì.

Vị tăng nọ dạ một tiếng, lẳng lẳng bê khay thức ăn toan đặt lên bàn trong phòng.

Tần Sương bỗng cất giọng hỏi:

- Đại sư tu hành ở Văn Thù viện này được bao lâu rồi?

- Bần tăng xuất gia từ nhỏ, tới nay cũng đã được ngoài ba mươi năm.

- Ô, vậy chắc đại sư cũng biết vị tiền nhiệm trụ trì của quý viện?

- Đương nhiên là biết! Lão thiền sư tinh thông Phật pháp, lại độ lượng quảng bác, tăng ni ở đây ai cũng hết lòng kính trọng.

Tần Sương hơi nhòm người lên, khẽ thì thào:

- Đại sư, tại hạ có việc này muốn nói riêng với đại sư.

Vị tăng tay vẫn bưng khay đồ ăn, bước lại gần bồn tắm, nghiêng đầu hỏi:

- Thí chủ có chuyện gì chỉ bảo?

Tần Sương mỉm cười, thông thả nói:

- Phàm tiền nhiệm trụ trì có viên tịch, trong chùa mới bầu trụ trì mới. Thông Ngôn đại sư trụ trì Văn Thù viện đã bốn chục năm, còn đại sư xuất gia mới được ba mươi năm, sao lại biết được trụ trì tiền nhiệm?

Vị tăng biến hẳn sắc mặt, chưa kịp đáp lời, bỗng cảm thấy trước ngực lạnh buốt. Y cúi đầu nhìn xuống, thấy một lưỡi thép xanh biếc mọc ra từ bên trong quần áo, tự khi nào đã đâm suốt qua ngực mình. Y ngã xuống, bát đĩa rơi tung tóe.

Chiếc khay đồ sang bên, lộ ra bàn tay y đang nắm chặt một thanh đoản kiếm.

oOo

Chiếc đỉnh xù xì mang theo Dương Thiên Hoa bay về phía Sử Thanh Khê.

Ông ta diềm đạm vùng song chưởng lên toan đón lấy.

Đúng lúc ấy, bình rượu mà Hứa Tuyết Đình vừa vút đi bỗng nhiên nổ bụp một cái, khói lửa sáng lòe. Ai nấy đều giật mình hướng về phía đó.

Sử Thanh Khê cũng không phải là ngoại lệ.

Song thủ vừa chạm đáy đỉnh, ông ta kinh hãi nhận ra y đã biến mất. Vừa lúc đó, bên kia chiếc đỉnh xuất hiện hai luồng chưởng lực dữ dội ép xuống.

Thì ra nhân lúc ông ta phân tâm, y đã lao tới ẩn mình sau bóng đỉnh. Ông ta vừa đưa tay tiếp lấy, y liền vùng song chưởng đánh vào miệng đỉnh.

Sử Thanh Khê biết nếu mình toàn lực phản kích, Cổ tiểu thư sẽ bị dư kinh đánh nát ngũ tạng mà chết. Ông ta ở vào thế ném chuột sợ vỡ đồ, đành miễn cưỡng vận tám thành công lực lên chưởng tâm để chống đỡ.

Ngược lại, chưởng kinh của Hứa Tuyết Đình theo thành đỉnh dồn thẳng xuống đáy, Dương Thiên Hoa ở trong lòng đỉnh không hề bị thương tổn gì.

Mặt đất phía sau bỗng nứt ra, Đường Yết nhảy vọt lên như một bóng ma, múa chưởng đánh thẳng vào hậu tâm Hứa Tuyết Đình.

Ầm một tiếng, Sử Thanh Khê loạng choạng lùi lại bảy tám bước.

Hứa Tuyết Đình đá chiếc đỉnh bay về phía Hắc kỳ đội, đoạn lẳng không đuổi theo, xoay lưng dựa vào lòng đỉnh, che đỡ cho Dương Thiên Hoa. Song thủ y lấp lánh ánh bạc, liên tiếp đánh văng ám khí của Đường Yết.

Chiếc đỉnh lao thẳng vào ngực một tên kỵ sĩ, hất hẳn ta ngã xuống. Hứa Tuyết Đình vịn người đáp lên lưng ngựa, một tay đỡ Dương Thiên Hoa, tay kia thuận thế ném chiếc đỉnh vào Đường Yết.

Đường Yết găm lên dữ dội, song chưởng quất ra, đánh tung chiếc đỉnh lên không. Bọn thủ hạ của y toan đuổi theo, lũ ngựa bỗng lần lượt ngã xuống, máu sùi ra trên mép.

Thì ra khi Hứa Tuyết Đình đỡ gạt ám khí, đã cố ý nhắm vào ngựa của Hắc kỳ đội. Ám khí của Đường Môn đều tẩm chất kịch độc, chỉ trong nháy mắt đã giết chết cả bầy ngựa.

Xa xa, tiếng của Hứa Tuyết Đình vọng lại:

- Sử Thanh Khê, món nợ một chưởng tôi đã trả cả vốn lẫn lời. Thanh sơn bích thủy, hậu hội hữu kỳ...

Sử Thanh Khê nhổ ra một búng máu, đứng nhìn theo y, khuôn mặt sầu não giờ đây thêm ba phần uất hận. Bên cạnh ông ta là Đường Yết, nét mặt cũng khó coi không kém.

Riêng người mặc quan phục nở một nụ cười bí hiểm.

oOo

Tần Sương bước ra khỏi bồn nước đã ngả sang màu xanh lam, nhanh chóng mặc quần áo, tay vẫn không rời Hãn thanh kiếm.

Chàng đẩy cửa bước ra.

Bốn bề vắng lặng như tờ.

Chàng âm thầm đi lên Văn Thù điện. Suốt hành lang không một bóng người.

Tới nơi, chàng đẩy cửa bước vào.

Một người đang ngồi phủ phục bên chiếc mỗ chính giữa Văn Thù điện. Qua y phục, Tần Sương nhận ra vị sư trụ trì. Chàng bước lại gần ông ta, khẽ gọi: “Thông Ngôn đại sư.”

Không có tiếng trả lời.

Chàng lấy tay khẽ vỗ vào vai vị sư một cái.

Thân hình ông ta đổ nhào xuống, co quắp dưới ánh nến, thất khiếu trào máu.

Trên trán người chết, xương sọ bị đánh thủng một lỗ tròn to bằng đồng xu.

Tần Sương thở dài một tiếng, đứng dậy đi tới dãy tầng phòng.

Có sáu phòng tất cả. Mỗi phòng hai giường. Mười một lỗ thủng.

Bỗng nhiên Tần Sương cảm thấy buồn nôn.

Chàng vội vã trở lại căn phòng của vị đàn việt họ Thường.

Cửa phòng bật mở. Tuệ Thanh từ trong chạy vọt ra, ánh mắt thất thần hoảng sợ lao vào lòng chàng, miệng kêu lên: “Yêu quái! Yêu quái!”

Tần Sương vung Hãn thanh lên, như điện chớp đâm ra một kiếm.

Lưỡi kiếm xuyên suốt qua yết hầu Tuệ Thanh.

Y gục xuống, cổ họng vang lên những tiếng òng ọc của máu tươi sủi bọt.

Dưới ánh sáng mờ đục của trời đêm, một người xuất hiện trên ngưỡng cửa.

Toàn thân y mặc đồ đen, đeo chiếc mặt nạ cười màu đen với nét vẽ màu trắng, trên tay cầm cây Khốc tang bồng một đầu loang lổ máu.

Hắc y nhân cất tiếng cười trầm đục:

- Tần học sĩ quả nhiên kiếm pháp bất phàm.

Ánh mắt Tần Sương như có lửa. Chàng cúi xuống, lấy tay gạt chiếc mặt nạ da người khỏi xác chết, gần giọng hỏi:

- Một đứa trẻ mới mười mấy tuổi mà ngươi cũng đang tâm hạ sát hay sao?

Người mặc đồ đen lại cười, giọng cười lãnh lút như cú rúc:

- Diêm Vương bảo canh ba là chết, ai dám lưu người đến canh tư.

Tần Sương hừ một tiếng, chậm rãi rút Đan tâm khỏi vỏ.

Lần đầu tiên chàng dùng song kiếm.

Từ sau hắc y nhân, một bóng người nữa bỗng chuyển thân bước ra.

Người này mặc đồ trắng, đeo một chiếc mặt nạ cười màu trắng với nét vẽ màu đen, cũng sử một cây Khố tang bồng.

Tần Sương cau mày lại hỏi:

- Các người là ma quỷ phương nào?

Người áo đen trầm trầm thốt lên:

- Ta là Hắc Vô Thường!

Người áo trắng cất giọng chói gắt:

- Ta là Bạch Vô Thường!

Hai giọng nói đồng thanh cất lên đầy yêu dị:

- Người giết hai đệ tử của chúng ta, bọn ta sẽ cho người chết chẳng toàn thân.

Tần Sương bật kiếm.

oOo

Hứa Tuyết Đình tay ôm Dương Thiên Hoa, rạp mình thúc ngựa phóng đi.

Nàng nằm trong lòng y, ngược mắt nhìn lên. Y không nói năng gì, thấp thoáng dưới tấm khăn che mặt là đôi môi mỏng mím chặt đầy cương nghị, chỉ có ánh mắt là bùng lên một thứ ánh sáng kỳ lạ.

- Tôi cứ tưởng anh định bán tôi cho bọn chúng thật.

Trên môi y thoáng một nụ cười:

- Lúc nhìn thấy tờ ngân phiếu một vạn lượng, tôi quả có ý đó.

Nàng giận dữ kêu lên:

- Anh...

Y bỗng ho lên một tiếng, một màn sương máu phủ đầy khuôn mặt nàng.

Nàng hốt hoảng vòng tay ôm lấy y.

- Anh làm sao thế?

- Tôi không sao! Ai ngờ được chưởng của gã họ Đường so với Sử Thanh Khê còn khó chịu hơn mấy phần, hà hà...

Đi thêm vài dặm, y đỡ nàng xuống ngựa, ôm nàng lướt đi như bay tới bên sông. Dương Thiên Hoa biết y làm gì cũng tính toán sâu xa, nên không hề thắc mắc.

Tới bến đò, y vẫy gã thanh niên đang khâu lưới ở gần đó lại, mỉm cười hỏi:

- Vị đại ca này không biết danh tính là gì?

Gã thanh niên thấy y đeo khăn che mặt thì hơi có vẻ sợ hãi.

- Tiểu nhân họ Tề, bày vai thứ ba.

- Tề tam ca có biết cưỡi ngựa không?

- Tiểu nhân cũng biết chút đỉnh.

- Vậy thì tốt quá! Tại hạ là mệnh quan triều đình đang thi hành công vụ, có việc muốn nhờ vả Tề tam ca.

- Tiểu nhân không dám, xin đại nhân cứ phân phó.

Hứa Tuyết Đình rút trong túi ra một chiếc lệnh bài bằng gỗ và năm mươi lạng bạc đưa cho gã thanh niên rồi nói:

- Cách đây nửa dặm có một con ngựa buộc ở gốc cây. Tề tam ca cầm tấm lệnh bài và năm mươi lạng bạc làm tiền ăn đường, đi đến tổng đàn của Cự Kinh bang ở Thái hồ. Sau khi Tề tam ca giao vật này ra sẽ được thêm một trăm lạng và cả con tuấn mã nữa.

Gã họ Tề hí hửng nhận tiền và lệnh bài rồi vội vã chạy đi.

Hứa Tuyết Đình nhìn theo y, nở một nụ cười khó hiểu trước khi bước xuống bến đò.

Y lựa một chiếc thuyền chắc chắn rộng rãi, trả tiền bao trọn cả thuyền, đưa Dương Thiên Hoa xuống rồi ra lệnh cho nhà thuyền nhổ neo rời bến.

Khi đã yên vị trên thuyền, nàng mới khẽ hỏi y:

- Anh định nhờ Cự Kinh bang gì đó giúp đỡ à?

Y toan cười, nhưng rồi nín lại, giải thích cho nàng.

- Tôi chỉ muốn đánh lạc hướng bọn Sử Thanh Khê thôi. Lệnh bài đó tôi lấy từ trên người một tên đầu lĩnh của Cự Kinh bang bị tôi giết chết.

- Anh không sợ đẩy người thanh niên họ Tề đó vào chỗ nguy hiểm à?

- Cô yên tâm, Tề ngốc tử đó không biết võ công, bọn chúng không làm khó y đâu. Mà nếu có thì cũng tốt, y sẽ được một bài học nhớ đời.

Đoạn y chậm rãi cởi hai chiếc găng tay màu bạc ra.

Bổng y dừng lại, chăm chú quan sát chiếc găng tay bên phải, rồi đưa nó lên soi dưới ánh đèn. Y khẽ rung một cái, vài hạt bụi màu xanh nhỏ li ti bay ra.

Y vội đẩy nàng lùi lại, cau mày thốt lên:

- Trên ngân phiếu có độc!

oOo

Tần Sương bật kiếm.

Kiểm quang như lửa mà như nước, lưu chuyển khắp không gian.

Bổng pháp của Hắc Vô Thường cũng như thanh âm của y, trầm trọng mãnh liệt. Bạch Vô Thường ngược lại, chiêu thức khinh linh tàn độc. Hai người một công một thủ, một tiến một thoái cực kỳ nhịp nhàng. Cả hai thân pháp cực nhanh, màu sắc tương phản trên trang phục không ngừng lưu chuyển, tạo thành một thứ ảo giác mê nhân.

Sau hơn trăm chiêu, Tần Sương bắt đầu cảm thấy đầu choáng mắt hoa. Kiểm pháp của chàng tuy biến ảo, nhưng tinh thần đã không còn đủ tỉnh táo.

Khi nãy chàng xin bồn nước tắm, kỳ thực là để vận công hóa giải Lãnh uyên kình. Hàn khí tuy đã được trục ra khỏi cơ thể, nhưng chân nguyên của chàng bị tổn thương vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Thêm mấy chục chiêu, chàng bắt đầu bị đối phương uy hiếp.

Khốc tang bổng của Bạch Vô Thường rít gió đâm ra. Tần Sương vung kiếm lên gạt, nhảy vào căn phòng bên cạnh, thuận thế sập cửa lại.

Phòng tối đen như mực. Hắc Bạch Vô Thường nhất thời không dám xông vào.

Bạch Vô Thường đứng ngoài cười lên lạnh lót:

- Tần học sĩ, ngài ra đi thôi! Địa Tạng Vương có lời mời!

Ánh trăng hắt bóng bọn chúng lên vách. Tần Sương bỗng nhận ra một điều kỳ lạ: Hắc Vô Thường hầu như không di chuyển, chỉ có Bạch Vô Thường vận động quanh y.

Chàng sức tỉnh, cất tiếng cười vang rồi phá cửa xông ra, song kiếm hóa thành muôn ngàn đạo hào quang công kích Hắc Vô Thường. Phi vân thập ngũ kiếm khinh nhu biến ảo, cộng thêm oai lực của Đan tâm và Hãn thanh, chỉ qua vài chiêu đã bức hấn ta phải toàn tâm phòng thủ.

Lạ thay, khi Hắc Vô Thường càng bị dồn ép thì thế công của Bạch Vô Thường cũng yếu dần đi. Tần Sương càng đánh càng hăng, kiếm chiêu như nước chảy mây trôi dồn đối phương vào rừng cây trước hiên nhà.

Chàng quát lên một tiếng, sử chiêu Vân luyện cô phong, Hãn thanh kiếm phiêu hốt đâm vào cổ họng Hắc Vô Thường. Cả hai tên đồng loạt bung người lùi lại, biến mất sau những gốc cây cổ thụ.

Tần Sương vội băng mình đuổi theo.

oOo

Lúc ấy Hứa Tuyết Đình lẳng không nhảy lên bắt lấy tờ ngân phiếu, tiếp đó phát chưởng tấn công Sử Thanh Khê, y đã biết Đường Yết nhất định sẽ thừa cơ tập kích, trong lòng đã sớm có sự chuẩn bị.

Khi Đường Yết xuất thủ, y liền dùng vai tiếp lấy, mượn chưởng lực của đối phương truyền vào chiếc đỉnh. Sử Thanh Khê đang dùng tám thành công lực giữ thế quân bình với y, bỗng nhiên có thêm hai luồng chân khí ào ạt đánh qua thì trở tay không kịp.

Tuy Hứa Tuyết Đình dùng xảo kinh Di hoa tiếp mộc đả thương được Sử Thanh Khê, nhưng chưởng lực của Đường Yết biến hóa đa đoan, y vẫn phải hứng chịu một phần, ngũ tạng không khỏi chấn động.

- Tôi cứ bảo sao nội lực của Đường Yết lại hơn cả Sử Thanh Khê, hai phần chưởng lực của y mà đáng sợ đến thế. Thì ra có thêm độc phẫn của gã mặc quan phục đó...

- Anh đừng nói nữa, tôi có hiểu gì đâu. Bây giờ mình phải làm thế nào?

- Cô đừng lo, vết thương xoàng ấy mà.

Y lấy mu bàn tay quạt vết máu trên môi, nhoẻn cười với nàng rồi ngã xuống.

Y nằm gục trên sàn thuyền, bất động.

Nàng nhìn y, bỗng nhiên muốn trào nước mắt.

Nàng ở bên y chưa trọn một ngày, nhưng cái cảm giác được y chở che và bao bọc, cái cảm giác cho dù trời sập xuống cũng đã có y chống đỡ, tự bao giờ đã trở nên vô cùng quen thuộc đối với nàng.

Nàng nhớ giây phút đầu tiên mình nhìn thấy đôi mắt y.

Lôi Phong tà chiếu tịch dương hồng.

Đôi mắt y, so với ánh tịch dương ngày nọ, có lúc cơ hồ còn rực sáng hơn.

Nhưng giờ đây thứ ánh sáng đó đã hoàn toàn tắt lịm. Y nằm đó, đôi mắt rực lửa đang nhắm nghiền như thiếp ngủ.

Nàng quỳ xuống bên y, đỡ y nằm thẳng lại, rút chiếc khăn tay nhỏ màu thiên thanh lặng lẽ thấm từng giọt mồ hôi lấm tấm đọng trên tóc mai và trên trán y.

Y vẫn nằm yên như thiếp ngủ. Nàng nhìn y một hồi, rồi lấy tay rón rén gỡ tấm khăn che mặt ra, để lộ một khuôn mặt nhợt nhạt trắng xanh như không có huyết sắc.

Gương mặt ấy là của một nam nhân tuổi ngoại ba mươi, dung mạo rất đồi bình phàm, không thực sự anh tuấn, khiến nàng không khỏi có đôi chút thất vọng.

Bỗng nhiên nàng cảm thấy sồn gai ốc, vội ngẩng đầu lên.

o0o

Hắc Bạch Vô Thường từ sau một gốc cây lao ra, hai cây Khốc tang bỗng rít lên vù vù tựa một đôi giao long quần lấy Tần Sương. Chiêu Nhật nguyệt hồi minh này đúng như tên gọi, khi sử ra nhất định lấy mạng đổi mạng; để hạ sát được địch nhân thì một trong hai người xuất thủ cũng bị trọng thương.

Sinh tử thắng bại chỉ trong một chiêu này.

Kiểm quang chớp lên, một vầng sáng đỏ rực, đâm vào ngực Hắc Vô Thường.

Kiểm chiêu đi được nửa đường, Tần Sương chợt nhận ra cây Khốc tang bỗng trên tay Hắc Vô Thường có điều khác lạ.

Trong một sát na ấy, Đan tâm đổi hướng kích vào vai Bạch Vô Thường.

Khốc tang bỗng đâm trúng thân Hãn thanh kiếm, đình một tiếng như ngọc vỡ.

Vai Bạch Vô Thường loang máu. Hắc Vô Thường rũ xuống như xác chết.

Tần Sương đứng yên bất động, Hãn thanh trong tay rung lên bần bật, trên môi chàng vẫn phảng phất một nụ cười kiêu ngạo.

Bạch Vô Thường một tay bịt vết thương, cất giọng khàn khàn:

- Vì sao ngươi biết?

Tần Sương hờ hững đáp:

- Binh khí của ngươi.

Bạch Vô Thường cúi nhìn cây Khốc tang bồng trên tay, cười thầm một tiếng:

- Hảo nhãn lực!

Dứt lời, cả hai tung mình vọt lên bờ tường.

- Cái nợ một kiếm hôm nay, nhất định có ngày ta sẽ trả!

Tần Sương không đuổi theo.

Bọn chúng vừa đi khuất, chàng tra kiếm vào vỏ, thổ ra một búng máu tươi.

Giây phút hung hiểm nhất đã qua.

Hắc Bạch Vô Thường kỳ thực chỉ là một người. Ban đầu y mặc màu đen, ngầm điều khiển con rối màu trắng, dùng phúc ngữ thuật phát ra tiếng nói. Tần Sương khám phá được bí mật đó, lập tức công kích Hắc Vô Thường, bức y phải thi triển hậu chước.

Bên trong chiếc áo đen, y mặc thêm một lần áo trắng, còn con rối thì ngược lại. Y ẩn sau gốc cây, thừa cơ lột bỏ trang phục để hoán đổi thân phận, đem hình nhân làm vật thế mạng, chỉ một chút nữa đã đánh lừa được Tần Sương.

Tiếc rằng Khốc tang bồng trên tay y còn vương máu những người đã khuất.

Tuy chàng đã thu Hãn thanh về, dùng bản kiếm đỡ chiêu Nhật nguyệt hồi minh đó, nhưng dư kinh của ngọn Khốc tang bồng vẫn kịp thấu vào ngũ tạng.

Tần Sương nghiêng răng chịu đau, quay trở lại tầng phòng, lần lượt cống từng xác chết ra xếp thành đồng ở giữa sân, tưới dầu lên rồi châm lửa.

Chàng đứng lặng nhìn mười ba thi hài mặc áo nâu sồng. Mùi da thịt cháy khét ủa vào hai bên cánh mũi, làm khúu giác Tần Sương như tê dại.

Cái đêm hôm đó, khi đẩy cửa bước ra khỏi Triều Dương cung, mệnh vận của chàng đã hoàn toàn thay đổi, biến chàng thành kẻ gieo rắc tai ương cho thiên hạ.

Mười lăm người đã vì chàng mà chết một cách oan uổng.
Sẽ còn bao nhiêu người nữa?

o0o

Gã lái thuyền quỳ ngoài khoang mũi, chăm chăm nhìn nàng. Như một thứ bản năng, nàng co người lùi lại. Gã chui hẳn vào khoang giữa, lằm lũi lại gần nàng như một con sói.

Nàng sợ hãi lùi sát xuống đuôi thuyền. Gã lái thuyền dừng lại bên Hứa Tuyết Đình, đưa tay lên mũi y.

- Người muốn gì! Không được động vào anh ấy!

Gã không trả lời, lẳng lặng lao tới ôm chầm lấy nàng.

Nàng giãy giụa, cố gắng đẩy gã ra. Nhưng gã vừa to khỏe lại vừa nhanh nhẹn, nàng không sao cưỡng lại được. Gã đè nàng xuống sàn thuyền. Mùi mồ hôi và hơi thở tanh nồng của gã làm nàng ngạt thở.

Nàng nghiêng rặng, co chân đạp vào bụng gã, đẩy gã bắn lại phía sau.

Gã toan chồm lên lần nữa. Nàng rút vôi cây trâm cài tóc, quát lên:

- Người còn dám làm bừa, ta sẽ chết cho người xem.

Gã lái thuyền dừng lại, trên môi thoáng một nụ cười độc địa.

Gã rút dao ra, bò tới bên Hứa Tuyết Đình, kề dao vào cổ y, cười khẩy:

- Nếu cô em không ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ giết hẳn.

Nàng bật kêu lên:

- Không! Đừng!

Gã lái thuyền cười khằng khặc:

- Cô em muốn hẳn sống thì ngoan ngoãn bỏ cây trâm xuống!

Y nằm đó, yếu đuối và bất động. Nàng hít vào một hơi thật sâu.

Cây trâm rời khỏi tay nàng, rơi xuống sàn thuyền, kêu lên tinh tinh khe khẽ.

Gã lái thuyền cười hà hà đầy khả ố, giắt dao vào thắt lưng rồi bò lại phía nàng.

Bỗng sau lưng y, một giọng nói khàn khàn chậm rãi vang lên:

- Anh bạn, anh có muốn được phát tài không?

Gã lái thuyền giật mình ngoảnh đầu lại, rút dao cầm lăm lăm trên tay.

Nàng bật kêu lên. Y đang nằm dựa vào vách thuyền, gương mặt đầy mệt mỏi.

- Anh bạn, trong chiếc hộp gỗ kia có ba trăm lạng hoàng kim. Nếu anh bằng lòng tha cho cô ấy, tôi sẽ biếu anh toàn bộ số vàng đó.

Gã lái thuyền dứ dứ con dao về phía y, gần giọng:

- Làm sao lão gia biết được người nói thật?

Y cười khổ:

- Anh bạn, tôi bị trúng kịch độc, cái mạng này còn chưa chắc đã giữ được, tôi nói dối anh để làm gì? Nếu anh không tin, có thể lại đây xem thử.

Gã lái thuyền nhìn y, lộ vẻ nghi hoặc. Y rút trong ngực ra một thỏi vàng sáng chói, ráng sức vứt nó về phía gã lái thuyền:

- Đây là một thỏi vàng mười lạng. Trong hộp gỗ còn ba chục thỏi giống hệt như vậy, anh cầm lấy mà xem.

Gã lái thuyền vội lấy thỏi vàng, đưa lên ngắm nghía, bỏ vào mồm cắn thử, đoạn giắt thỏi vàng vào thắt lưng. Gã ngần ngừ giây lát, kín đáo ném về phía nàng một ánh nhìn thèm khát và nham hiểm. Cuối cùng, gã bò lại chỗ chiếc hộp gỗ màu đen, quỳ xuống, loay hoay mở hộp ra.

Hứa Tuyết Đình chăm chú nhìn gã, khẽ nói:

- Bên dưới hộp có một cái lẫy, anh bạn phải gạt lẫy mới mở hộp ra được.

Gã lái thuyền sờ tay xuống đáy hộp, quả nhiên thấy có một cái lẫy chìm, thuận tay gạt một cái. Nắp hộp liền bật mở.

Gã rú lên một tiếng, đưa hai tay bung mắt.

Hứa Tuyết Đình nhao người ra trước, song chưởng đánh thẳng vào ngực gã.

Gã lái thuyền chỉ kịp hự lên một tiếng khô khốc rồi đổ ập lên người y. Máu ông ộc chảy ra từ mũi, miệng và tai gã. Cả con thuyền chìm trong một thứ im lặng chết chóc.

- Này cô, có thể kéo xác hắn ta ra giúp tôi được không? Tôi khó thở quá!

Nàng bật kêu lên, vội vàng chạy lại, kéo xác chết sang một bên rồi đỡ y dựa vào mạn thuyền. Đôi mắt y cơ hồ đã lại như xưa. Vẫn thứ ánh sáng ngược ngạo bất thuận ấy, nhưng có điều gì thăm sâu trong đáy mắt, như những đốm lửa bập bùng.

- Nếu tôi không tỉnh lại thì sao?

Nàng ôm choàng lấy y, rồi bật khóc.

Y gắng đưa tay vuốt mái tóc mềm mại của nàng, cảm thấy những giọt nước mắt nóng hổi len lõi rơi trên cổ mình, tủm tủm cười:

- Là gã, hay là cô nhân lúc tôi hôn mê đã bỏ tấm khăn che mặt ra thế?

Nàng bỗng thấy hơi sờ sợ, không dám thú thật với y, chỉ đành nói tránh đi:

- Tôi cứ tưởng anh trẻ hơn nhiều cơ đấy.

Y như đoán biết đó chính là nàng, liền cất tiếng cười lặng lẽ.

oOo

Nàng mặc chiếc áo quen thuộc màu tím, dải lụa thắt lưng bay phất phơ trong gió. Từ xa nhìn lại, trông nàng chẳng hề thay đổi, vẫn là cô thiếu nữ năm xưa đứng hững bóng trắng trên mái cổ đình, giữa Tiên Nhân Phong bốn bề lộng gió.

Chàng khẽ gọi:

- Sư tử!

Nàng ngoảnh đầu lại, lao vào lòng chàng, lệ làng và ấm áp như ngọn gió xuân.

- Ta biết thế nào sư đệ cũng sẽ trở về!

Một lưỡi đao từ hư không lặng lẽ len sâu vào lồng ngực Tần Sương.

Lưỡi đao khiến trái tim chàng lạnh buốt.

Và bỗng tỉnh.

Trán chàng ướt đầm mồ hôi, toàn thân đau nhức cơ hồ không cử động được.

Chàng đưa mắt nhìn quanh, nhận ra mình đang ở trong gian bếp của một ngôi nhà, nằm trên một cái ổ bằng rơm. Xung quanh chàng là vô số gà con, như

những cục bông vàng ươm lăn lăn trên nền đất. Có con bạo dạn nhảy hẫng lên người chàng, mổ mổ mấy sợi rơm vàng trên ngực áo. Tần Sương bất giác mỉm cười yếu ớt.

Ánh nắng của buổi ban mai hắt vào qua cánh cửa mở toang, làm chàng hơi nheo mắt lại. Mùi rơm, mùi khói bếp và mùi cháo đang chín quyện vào nhau, đem lại cho chàng một thứ cảm giác thanh bình quen thuộc.

Gian bếp bỗng nhiên tối lại. Một bóng người đứng trên ngưỡng cửa, chắn đi phần nào ánh nắng. Rồi một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên:

- Công tử tỉnh rồi à?

Chàng chưa kịp đáp, người đó đã ngồi xuống sát bên chàng, hơi mủm mỉm cười xua tay đuổi mấy chú gà con đi, dịu dàng nói:

- Đêm qua trong cơn mê sảng, người công tử lạnh cóng, tôi đành để công tử ngủ bên bếp lửa cho ấm, thật là không phải.

Chàng định thần nhìn kỹ, té ra đó là một nữ nhân trạc mười chín hai mươi, dung mạo đảm thắm dễ ưa, ăn mặc giản dị nhưng vẫn có phong khí, liền gượng cười hỏi:

- Không biết cô nương xưng hô thế nào?

- Chồng tôi tính Hầu.

Chàng gật đầu, cố làm ra vẻ nghiêm cẩn thủ lễ:

- Hầu phu nhân, đây là đâu? Vì sao tôi lại ở đây?

- Đây là nhà tôi. Đêm qua vợ chồng tôi thấy công tử nằm bất tỉnh trên con đường trước nhà nên mới đưa công tử vào đây.

Tần Sương toan nhồm dậy.

- Thì ra là vậy! Đa tạ phu nhân!

Thiếu phụ ấn chàng nằm xuống, mỉm cười:

- Có gì đâu! Công tử còn yếu lắm, cứ nằm tạm ở đây. Để tôi dọn dẹp phòng ốc, đợi khi chồng tôi về sẽ đỡ công tử lên nhà trên nằm nghỉ.

Chàng lắc đầu, cười gượng:

- Lý đâu lại thế! Tại hạ ở đây cũng được rồi. Lại có mấy chú gà con bầu bạn.

Thiếu phụ che miệng cười:

- Công tử thật biết nói chơi!

Một người từ ngoài cửa bước vào. Thiếu phụ ngoảnh lại, cười hỏi:

- Mình đã về đấy à?

Người nọ gật đầu:

- Tôi đã về. Công tử thế nào rồi?

Tần Sương ngồi hẳn dậy, chấp tay hành lễ.

- Tiểu đệ Tần Sương, đa tạ Hẫu huynh và tẩu phu nhân đã giúp đỡ.

Người nọ ngồi xuống trước mặt chàng, cười hiền hậu:

- Tại hạ là Hẫu Tiểu Cương, Tần công tử đừng khách sáo.

Lúc này chàng mới nhìn rõ khuôn mặt của Tiểu Cương. Y dáng người cao lớn, mặt vuông mày rậm, có nét thô hào điển hình của một nông phu. Trong óc Tần Sương bỗng thoáng qua một câu hỏi, sao nàng lại lấy người như y nhỉ? Chàng xua ý nghĩ đó khỏi đầu, đúng lúc Hẫu Tiểu Cương lên tiếng:

- Để tại hạ đỡ Tần công tử lên nhà trên nhé.

Tần Sương xua tay:

- Hẫu huynh, không cần đâu. Thương thế của tại hạ ở nơi nào nóng bức một chút sẽ có lợi hơn. Vả lại tại hạ cũng chỉ cần một hai ngày nữa là bình phục. Mà Tần huynh đừng gọi tại hạ là công tử nữa.

Hẫu Tiểu Cương gãi đầu cười:

- Vậy cũng được. Tại hạ phải đi chẻ củi, không phiền Tần huynh nghỉ ngơi. Nếu có gì cần Tần huynh cứ bảo với Tiểu Nhã một câu.

Đoạn y quay đầu bước ra.

Còn lại chàng và thiếu phụ trong gian bếp.

Thiếu phụ lúi húi quấy nồi cháo, còn Tần Sương lại nhắm mắt vận công điều tức. Khi chàng đang gắng khu trục hàn khí thì gã sư giả mạo xuất hiện, đành tạm thời phong bế kinh mạch đối phó với y. Tới khi chàng trúng một bổng của Hắc Bạch Vô Thường, thương thế liền tái phát. Chàng không dám lưu lại Văn Thù viện quá lâu, sau khi hỏa táng cho các tăng ni liền nén đau lên ngựa tìm tới thị trấn gần nhất, cuối cùng giữa đường không chịu nổi ngất đi.

Chừng một canh giờ, chàng mở mắt ra, thấy Tiểu Nhã đang chuẩn bị cơm trưa, hương thơm ngào ngạt khắp gian bếp. Chàng quan sát mấy đĩa thức ăn, thấy

bày biện khéo léo, thủ pháp tinh tế, cái suy nghĩ lúc ban đầu trong phút chốc đã quay trở lại.

- Thứ lỗi cho tại hạ đường đột, hình như phu nhân không phải là người ở đây?

Tiểu Nhã ngoảnh lại nhìn chàng, mỉm cười:

- Công tử tinh mắt thế.

Nàng dừng lại giây lát, rồi thông thả tiếp:

- Mấy tháng trước, tôi đang trên đường trở về quê thì ngã bệnh, may gặp được Hầu đại ca. Lúc nhỏ anh ấy làm gia nhân cho một vị y sư nên cũng hơi biết chút y lý, đã chữa bệnh cho tôi. Sau đó thì chúng tôi thành hôn với nhau.

- Hầu huynh tính tình trung hậu, đúng là một người chồng tốt.

- Đúng vậy! Tuy anh ấy thô hào chất phác, nhưng rất chân thành chu đáo.

Tần Sương trầm ngâm không đáp. Chàng là người lão luyện ở chốn yên hoa, chẳng khó khăn gì cũng có thể nhận ra xuất thân của thiếu phụ. Cuối cùng, chàng mỉm cười, thành thật nói:

- Tẩu phu nhân thật là may mắn!

Tiểu Nhã nhìn sâu vào mắt chàng như muốn xem đằng sau câu nói đó có ẩn chứa hàm ý gì không. Rồi nàng khẽ cười, cúi đầu đáp:

- Tôi biết chứ!

o0o

Nàng đứng ở góc phòng, nhìn y bằng ánh mắt âu lo.

Y ngồi trên giường, lưng dựa vào vách, ánh mắt cười cợt đằng sau chiếc mặt nạ màu bạc để trấn an nàng. Trước khi vào đây, y đã đeo mặt nạ lên. Vị đại phu này chỉ chữa cho người quen, y giải thích với nàng như vậy. Mà ông ta thì không hề biết gương mặt thật của y, vì lần nào tới đây y cũng đều đeo mặt nạ.

Vị đại phu nọ đang chăm chú bắt mạch cho y. Ông ta ngoài năm mươi tuổi, khuôn mặt khắc khổ, ánh mắt sắc bén như dã diều, thân hình nhỏ thó, đôi bàn tay thô kệch. Im lặng hồi lâu, cuối cùng ông ta thở ra một tiếng.

- Kim cương Bát nhã chuông, Trục tâm trầm huyết thủ, Bích điệp sưa hồn phẫn. Hà! Vô Ưu, Đường Yết, Ma Y, ba người này đều là thuộc hạ thân tín của Cửu vương. Trong thiên hạ ai dám thuê cậu đặng tới bọn họ nhỉ?

Hứa Tuyết Đình cười khẩy một tiếng:

- Thần Y, trước giờ ông chỉ cần có đủ tiền là xuất thủ, sao hôm nay lại nhiều chuyện như các bà các mẹ thế?

Người nọ cau mày quát lên:

- Lần trước tôi hao tâm tổn trí biết bao nhiêu mới cứu được cái mạng chó của cậu. Bây giờ có kẻ ném ra mấy đồng bạc, thuê cậu đâm đầu vào chỗ chết, làm thành tựu của tôi chút nữa thì thành công cốc, cậu bảo tôi không bức thế nào được?

Y phá lên cười:

- Ông bủn xỉn thì cũng vừa thôi chứ, mạng người khác mà ông cũng tiếc à?

Thần Y hừ một tiếng:

- Câm cái miệng thối của cậu lại! Lần này nếu không đủ một ngàn lạng hoàng kim, cậu đừng hòng bảo tôi động thủ.

Hứa Tuyết Đình thở dài:

- Hiện kim ở đây tôi chỉ còn ba trăm lạng, ông đừng nói lảm nhảm nữa, chữa thì chữa đi.

Thần Y cười lạnh:

- Cậu dựa vào cái gì mà mặc cả với tôi?

Ông ta quay lại Dương Thiên Hoa, nhạ giọng nói:

- Cô đưa y đi đi. Tôi không chữa!

Nàng cúi đầu, nhỏ nhẹ đáp:

- Thần Y, ông đừng giận huynh ấy. Huynh ấy vì cứu tôi nên mới thẹn thẹn...

Thần Y trợn mắt nhìn nàng, cười khẩy một tiếng. Ông ta cụt lủn nói:

- Cô ra đây!

Nàng cúi đầu theo ông ta ra ngoài sân, bỏ lại y ngồi đó, âu lo nhìn theo.

Ra tới ngoài vườn, Thần Y dừng lại, chấp tay sau lưng đứng nhìn mấy luống thảo dược xanh mướt, hồ hững hờ:

- Y thật vì cứu cô mà thọ thương?

- Phải!

Nàng vẫn tất kể lại chuyện Hứa Tuyết Đình tiếp chưởng của Sử Thanh Khê và Đường Yết. Thần Y chăm chú lắng nghe, rồi trầm ngâm hỏi:

- Cô thật muốn cứu y?

Nàng gật đầu, nhỏ nhẹ đáp:

- Phải!

- Cô nghe tôi rồi đấy, trừ phi cô đưa ra bảy trăm lượng hoàng kim.

...

- Cô không có tiền cũng không sao. Gã tiểu đồng của tôi vừa bỏ trốn. Nếu cô bằng lòng ở lại trông nom đan phòng cho tôi bảy năm, tôi sẽ trị thương cho y.

...

- Nhưng cha tôi đang gặp nạn, tôi còn phải đi tìm ông ấy. Đợi sau khi tôi tìm thấy, sẽ trở về đây, như vậy có được không?

- Hà, trời đất mệnh mang, cô đi rồi không quay lại, tôi biết đâu mà tìm.

- Tôi có thể thể độc với ông mà.

- Anh em vợ chồng còn chưa chắc đã tin được nhau, cô thể độc với tôi thì làm gì. Mà cho dù tôi có tin được cô đi nữa, vạn nhất cô tìm cha cô mất năm năm, mười năm, chả lẽ tôi cũng phải chờ cô năm năm, mười năm à?

Nàng im lặng một hồi lâu, rồi quả quyết đáp:

- Tôi đồng ý!

- Cô nghĩ kỹ chưa?

- Cho dù bây giờ tôi có đi, cũng chưa chắc đã tìm được cha. Huynh ấy đối với tôi có cái ơn cứu mạng, tôi không thể không báo đáp.

- Tốt! Nhưng cô phải nhớ, nhất thiết không được tiết lộ về giao ước giữa chúng ta. Chỉ cần cô hé răng nửa lời, tôi sẽ không chữa cho y nữa.

- Tôi biết.

- Cô biết thì tốt.

oOo

Nàng quỳ trong gian bếp, khuôn mặt trắng trẻo đầy những vết bồ hóng.

Thần Y ngồi bên chiếc bàn đá ngoài cửa, cẩn thận ngâm từng cây ngân châm vào cái đĩa đựng một thứ chất lỏng màu vàng nhạt, lạnh lùng nói:

- Cô coi chừng đó! Nếu lửa không đủ nóng, thuốc sẽ không có tác dụng đâu.

Ông ta nhìn nàng, cười, thong thả buông từng tiếng.

- Bây giờ cô chưa quen, nhưng chỉ sáu tháng một năm là thành thạo thôi mà.

Nàng hì hụi quạt, cời lửa, thêm củi, khuấy nồi thuốc, không đáp.

Thần Y bỗng hỏi:

- Cha cô có hay kể chuyện cổ tích cho cô nghe không?

Nàng vẫn cắm cúi làm, nói vọng ra:

- Có chứ, nhưng sao?

- Cô đã nghe câu chuyện này bao giờ chưa? Ngày xưa, có một mỹ nhân. Nàng yêu một chàng trai tài hoa, một họa sư nổi danh, một người tôn thờ nhan sắc. Sau nhiều năm lang bạt kỳ hồ, chàng trở về bên thiếu phụ, đôi mắt đã mù lòa.

Nhan sắc thiếu phụ từ lâu đã tàn phai theo những tháng năm chờ đợi. Nàng cảm thấy thật may mắn vì tình lang không thấy được dung mạo mình. Còn chàng nghĩ rằng nàng vẫn xinh đẹp như xưa và luôn ước ao được sáng mắt trở lại để vẽ chân dung nàng.

Một ngày kia, thiếu phụ nhận được một liều tiên dược. Nhưng nếu chàng nhìn thấy nàng đã trở nên già nua xấu xí, chắc chắn chàng sẽ bỏ đi. Thiếu phụ trăn trở nhiều ngày, nhưng rồi vẫn kiên quyết cho chàng uống thuốc.

Thần Y ngừng lại, nhìn nàng, cười cười:

- Cô vì y mà đồng ý ở lại đây bảy năm, như vậy liệu có đáng không?

Nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt kiêu hãnh nhìn ông ta:

- Đương nhiên là đáng!

Rồi nàng hỏi lại:

- Võ công của huynh ấy ghê gớm lắm. Ông không sợ sau khi hoàn toàn hồi phục, huynh ấy sẽ đưa tôi đi à?

Thần Y cười nhạt:

- Cô có muốn thử không? Thế cô không nghĩ là tôi có thể hạ vào người y một thứ độc được mạn tính, sau bảy năm mới phát tác à?

Nàng rùng mình không đáp.

Thần Y cười khanh khách, đứng dậy bỏ lên nhà trên.

o0o

Ngày thứ năm.

- Chỉ cần một ngày nữa y sẽ hoàn toàn bình phục. Cô định nói với y thế nào?
- Tôi giờ tan cửa nát nhà, không chốn nương thân, nên muốn lưu lại đây.
- Nếu vậy y nhất định sẽ coi thường cô đấy. Y sẽ cho rằng cô là đứa con bất hiếu, biết cha mình gặp nạn mà không lặn lội đi tìm.
- Huynh ấy nghĩ sao cũng được, tôi không quan tâm.
- Hà hà, cô thế được thì tốt.

o0o

Ngày thứ bảy.

Hứa Tuyết Đình đứng đó cười cười:

- Tôi đi đây. Uống nhẩn mấy bình Bách hoa tửu của ông, thật là áy náy quá.
  - Cậu đừng có bẻm mép. Đã quít tiền lại còn trộm rượu. Lần sau không có cái giá ba trăm lạng đâu, tôi bảo trước.
  - Tôi biết rồi, ông không cần phải nói.
- Y nhìn nàng xúng xính trong bộ quần áo tiểu đồng của Thần Y, cười cười:
- Ô kìa, sao cô còn chưa thu xếp đồ đạc?
  - Tôi sẽ ở lại đây.

Trong một thoáng, nàng tưởng như ba mươi sáu thứ cảm xúc lần lượt hiện lên trong đôi mắt đằng sau chiếc mặt nạ màu bạc của y rồi từ từ theo nhau tắt ngấm. Y thở ra một tiếng.

- Phải rồi! Giang hồ là nơi đầu rơi máu chảy, cô không thích hợp với nó đâu.

Y khoác chiếc hộp gỗ lên vai, gật đầu:

- Cô bảo trọng nhé! Tôi đi đây!

Y đẩy cửa bước ra. Cái bóng đen cao gầy uyển chuyển của y nổi giữa tuyết trắng, nhìn xa như một con báo đen, cô đơn và lẫm lẫm.

Nàng đứng lặng nhìn theo, không nói một lời.

Thần Y chăm chú quan sát nàng hồi lâu. Cuối cùng ông ta nói:

- Hình như tôi chưa kể cô nghe đoạn kết câu chuyện cổ tích hôm trước nhỉ?

Ánh mắt rất xa xăm, nàng gật đầu trong vô thức.

- Thiếu phụ lén cho chàng uống thuốc, rồi lặng lẽ bỏ đi khi tình lang còn say ngủ. Đi qua chiếc gương đồng, nàng bỗng nhận ra mình đã trở lại trẻ đẹp như xưa.

Nàng ngoảnh lại nhìn ông ta, ngỡ ngàng không nói.

Thần Y đằng hắng mấy tiếng, mỉm cười:

- Gần đây có một ngôi làng. Tôi tính ngày mai tới đó kiếm một đứa tiểu đồng.

Nàng nắm chặt tay ông ta, lú lú không nói nổi nên lời.

Thần Y bối rối gỡ nàng ra, giọng nói hơi nghiêm lại:

- Y đi nhanh lắm đấy, còn không mau đuổi theo!

Nàng “dạ” một tiếng rồi chạy thẳng ra cửa.

Thần Y đứng nhìn theo nàng, khe thở dài, lẩm bầm:

- Cô có biết không, nhược điểm của y, chính là cô đó.

— o0o —